

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobců: a) Ing. J. F., narozený dne X,
 b) O. F., narozená dne X,
 oba bytem X,
 oba zastoupeni advokátem Mgr. Ing. Mgr. Jiřím Dostálem,
 sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
 sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. KUUK/145610/2019/UPS,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 29. 10. 2019, č. j. KUUK/145610/2019/UPS, a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, stavebního úřadu, ze dne 30. 11. 2018, č. j. MELT/66831/2018/OŘ, se pro **vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši **16 520 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. KUUK/145610/2019/UPS, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 11. 2018, č. j. MELT/66831/2018/OŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení zahájené dne 3. 10. 2018 na základě žádosti žalobců o obnovu řízení podle § 100 správního řádu na stavbu „Mycí boxy Litvínov, Horní Litvínov, Tyrše a Fügnera na pozemcích p. č. XA a p. č. XB v k. ú. X a pozemku p. č. X v k. ú. X“ (dále též jen jako „stavba“), povolenou rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018. Změna prvostupňového rozhodnutí provedená napadeným rozhodnutím spočívala v tom, že žalovaný podle § 100 odst. 6 správního řádu zamítl žádost žalobců na obnovu řízení ze dne 3. 10. 2018.

2. Žalobci se v žalobě zároveň domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jim náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobci v podané žalobě předně uvedli, že se neztotožňují s právním posouzením žalovaného. Žalobou napadené rozhodnutí považují za nezákonné. V daném případě došlo ze strany správních orgánů k porušení ustanovení správního řádu, dále ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
4. Žalobci nesouhlasili se závěrem správních orgánů, že nebyli podle § 85 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona účastníky společného územního a stavebního řízení a tudíž nejsou oprávněni k podání žádosti o obnovu řízení. Žalobci byli přesvědčeni, že účastníky původního společného územního a stavebního řízení měli být. Jako s účastníky s nimi mělo být jednáno, jelikož jsou vlastníky sousedního pozemku a jejich vlastnické právo bylo prováděnými stavbami přímo dotčeno. Žalobci zdůraznili, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přebírá do své argumentace vymezení okruhu účastníků stavebního a územního řízení tak, jak je provedl správní orgán I. stupně. Podle žalobců byl v tomto případě okruh účastníků záměrně vymezen příliš restriktivně bez dostatečného přihlédnutí k reálné situaci v místě stavby a tudíž nesprávně.
5. Žalobci namítali, že bylo správním orgánem nesprávně zvoleno a zejména aplikováno, jako hlavní kritérium pro vymezení účastníků řízení, odstupová vzdálenost nemovitosti ve vlastnictví žalobců od budované stavby. V této souvislosti odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, sp. zn. 2 As 328/2016-96 a ze dne 19. 6. 2009, sp. zn. 5 As 67/2008-111.
6. Dále upozornili na to, že již v minulosti v obdobné věci bylo před správním orgánem I. stupně zahájeno společné územní a stavební řízení. Jednalo se výstavbu mycího centra. V daném řízení správní orgán I. stupně ovšem s žalobci jako s účastníky řízení jednal. K realizaci stavebního záměru následně nedošlo pouze proto, že žalobci zcela legitimně uplatnili připomínky, a to zejména k imisím hluku a aerosolů. Správní orgán tedy ve dvou shodných situacích postupoval při vymezení účastníků řízení zcela opačně.
7. Žalobci byli přesvědčeni, že žalovaný v souvislosti s vymezením okruhu účastníků řízení nesprávně vyhodnotil i možné dopady stavby na její okolí. Žalobci nesouhlasili s argumentací žalovaného, že se uvedeným nemusel blíže zabývat, neboť s ohledem na závazná stanoviska dotčených orgánů, která byla vydána pro účely společného řízení, nepředpokládal, že by tato skutečnost měla mít vliv na okruh účastníků společného řízení. Žalobci v této souvislosti namítali, že pokud by úloha správního orgánu, který vede řízení, spočívala pouze v tom, že zhodnotí, zda je dokumentace k vydání stavebního povolení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dodaná žadatelem kompletní, byla by úloha správního orgánu čistě formální, což by ovšem bylo zcela v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobci byli tedy s ohledem na uvedené přesvědčení, že v jejich případě nedošlo k řádnému zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

8. Žalobci nesouhlasili ani s další argumentací žalovaného ohledně splnění dalších kritérií potřebných pro vymezení okruhu účastníků řízení, jakými jsou zejména územní plán města Litvínov a charakteristika území. Tato žalovaným vytvořená kritéria mají podle žalobců navodit dojem, že se žalovaný otázkou, jak vymezit okruh účastníků daného řízení, zabýval do hloubky. Pokud by ale došlo k náležitému zkoumání vlivu umístění a provozování stavby na pozemek a rodinný dům žalobců, musel by žalovaný zároveň řádně posoudit, zda nebude stavbou narušeno zachování kvality prostředí. Na základě toho by jistě dospěl k závěru, že žalobci jsou osobami přímo dotčenými. K tomu žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 2 As 44/2005.
9. Závěrem žalobci namítali, že bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný tím, že změnil prvostupňové rozhodnutí namísto toho, aby jej zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, nepřipustně předjímal závěr nového rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V podstatě tak podle žalobců upřednostnil hospodárnost a procesní ekonomii řízení před právem žalobců na spravedlivý proces.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém písemném vyjádření nesouhlasil s námitkami uplatněnými žalobci v podané žalobě. Zdůraznil, že z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že v daném případě byla odstupová vzdálenost mezi stavbou a pozemkem a rodinným domem žalobců pouze jedním z kritérií při hodnocení možné dotčenosti jejich práv, resp. při posuzování jejich účastenství ve společném stavebním a územním řízení. K parametrům odstupové vzdálenosti nebylo přistupováno restriktivně, ale právě ve vazbě na místní poměry v daném území. V rámci hodnocení možného dotčení práv žalobců bylo přihlédnuto též k ostatním okolnostem, které mohly mít vliv na případné účastenství ve společném řízení.
11. K námitce žalobců, že stavební úřad postupuje v obdobných věcech rozdílně, žalovaný konstatoval, že každý záměr, který je před správními orgány projednáván, je posuzován v samostatném správním řízení s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem a k obsahu podkladů shromážděných v rámci konkrétního správního řízení. Argument žalobců, že v jiném správním řízení, kterým byla povolována obdobná stavba, byli žalobci účastníky řízení, tak podle žalovaného neobstojí.
12. Dále žalovaný podotkl, že na podporu vyhodnocení okruhu účastníků společného stavebního řízení, v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkázal mimo jiné i na závazná stanoviska dotčených orgánů hájících veřejné zájmy, a to na úseku ochrany před hlukem a ochrany ovzduší, která byla doložena v projednávané věci. Ze závazných stanovisek nevyplývalo, že by povolovaná stavba měla mít významný, či dokonce negativní vliv na své okolí. Zdůraznil, že předmětná stavba nebyla umísťována do území, které je určené pro bydlení čisté.
13. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobců, že bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces. Konstatoval, že po obsahové stránce je celé rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to včetně výrokové části, koncipováno tak, že správní orgán žalobcům účastenství ve společném řízení nepřiznává. Žalovaný v rámci odvolacího řízení shledal

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pouze jedinou vadu, kterou byl procesní typ rozhodnutí. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobců zastavil, přičemž v daném případě měla být po úvaze správního orgánu jejich žádost ve smyslu § 100 odst. 6 správního řádu zamítnuta. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vadu, která svou podstatou mohla být napravena v odvolacím řízení, aniž by tím byla krácena práva žalobců, přistoupil žalovaný ke změně formy rozhodnutí. Uvedeným postupem nemohla být procesní práva žalobců porušena.

14. Žalovaný trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a zároveň žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě.
18. Dne 6. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OSÚ/5785/2018/URSP, kterým podle § 115 stavebního zákona povolil stavbu s názvem „Mycí boxy Litvínov, Horní Litvínov, Tyrše a Fügnera“ a podle § 79 a § 92 stavebního zákona rozhodl o jejím umístění. Dne 3. 10. 2018 podali žalobci žádost o obnovu řízení, v němž byla povolena shora zmíněná stavba. V žádosti předně namítali, že v řízení o povolení stavby byli zcela opomenuti jako účastníci řízení, a tím jim nebylo umožněno uplatňovat jejich námítky a připomínky k realizaci stavby. V důsledku toho došlo k omezení jejich vlastnických práv, výrazně se omezil komfort jejich bydlení a též došlo k znehodnocení ceny jejich nemovitosti. Shodně žalobci argumentovali i ve svém podání ze dne 31. 10. 2018. Zdůraznili v něm, že správní orgán I. stupně je v rámci stavebního řízení o žádosti o vydání stavebního povolení a rozhodnutí o umístění stavby mycích boxů v Litvínově opomněl, jako osoby rozhodnutím správního orgánu přímo dotčené, přibrat jako účastníky řízení, čímž je omezil na jejich právech, které zákon účastníkům stavebního řízení přiznává. Vzhledem k situaci způsobené provozem mycích boxů poté žádali obnovu stavebního řízení.
19. O podané žádosti rozhodl správní orgán I. stupně dne 30. 11. 2018 tak, že řízení o žádosti o obnovu řízení podle § 66 odst. c) správního řádu zastavil, neboť měl za to, že předmětná žádost byla podaná osobou k tomu zjevně neoprávněnou, neboť žalobci nebyli účastníkem řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž argumentovali shodně jako v nyní podané žalobě, tj. tím, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil kritéria Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pro vymezení okruhu účastníků stavebního řízení. O odvolání rozhodl žalovaný dne 29. 9. 2019.

21. Žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil prvostupňové rozhodnutí, tak že žádost žalobců podle § 100 odst. 6 správního řádu zamítl. Shodně se správním orgánem I. stupně měl ovšem za to, že žalobci nesplňují podmínky pro zahájení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, protože nebyli a neměli být účastníky původního řízení o povolení stavby.
22. Žalobci v podané žalobě předně namítali, že s nimi nebylo v průběhu řízení o žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu mycích boxů v Litvínově, umístěných v blízkosti nemovitosti žalobců, jednáno jako s účastníky stavebního řízení. Jak je zřejmé ze shora uvedené rekapitulace správního spisu, skutečnost, že žalobci mají za to, že jsou opomenutými účastníky předmětného stavebního řízení, byla stěžejním důvodem pro podání žádosti o obnovu řízení a rovněž i hlavním argumentem v podaném odvolání.
23. Soud k tomu uvádí, že pro projednávanou věc je zcela zásadní posouzení otázky správnosti postupu správního orgánu, jemuž bylo doručeno podání označené jako žádost o obnovu řízení, ve kterém podatel namítá, že s ním v původním řízení nebylo jednáno jako s účastníkem.
24. V této souvislosti soud předně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007 - 48, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel, že: „Pokud žádost o obnovu řízení může podat pouze účastník (tj. účastník původního řízení), pak žalobkyně takovou žádostí implicitně (ale ostatně i výslovně, srov. „vydaným rozhodnutím se cítím být dotčena na svých právech“) tvrdí, že byla (měla být) účastníkem tohoto řízení. Tím je zpochybněna právní moc rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobkyni nebylo doručeno, a tedy i podmínka obnovy řízení. Opomenutí účastnictví žalobkyně navíc nemůže být důvodem obnovy řízení, neboť okruh účastníků je vždy stanoven zákonem a nejedná se tedy o skutečnost dříve neznámou ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu ani o jiný důvod obnovy. Řízení o obnově tedy z povahy věci nepřípadá v úvahu.“
25. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dále poukázal na setrvalou judikaturu správních soudů [byť za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)], která zaujala stanovisko, že „za důvod obnovy řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu (č. 71/1967 Sb.) nelze považovat případ, kdy správní orgán opomenul existenci účastníka řízení, ačkoliv o jeho existenci vědět měl a mohl, a tomuto účastníkovi neoznámil vydané rozhodnutí. Jeho opravný prostředek proti takovému rozhodnutí je pak nutno podle obsahu posoudit jako odvolání, a nikoliv jako návrh na obnovu řízení“ (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2006, č. j. 22 Ca 83/2005 - 23, publikovaný pod č. 1295/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud byl dále toho názoru, že „ani za účinnosti nové právní úpravy (zákon č. 500/2004 Sb.), a tedy po odstranění důvodu obnovy řízení uvedeného pod § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 71/1967 Sb., není důvodu pro změnu uvedeného právního názoru. Současně je třeba vnímat ustanovení § 84 nového správního řádu jako výslovnou vůli zákonodárce umožnit opomenutému účastníku řízení podat odvolání proti správnímu rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno. Toto ustanovení je přitom nutno vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o správním řízení vůbec nevěděl, neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo, jako v případě žalobkyně. Žádost žalobkyně je tedy třeba posoudit podle obsahu (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu) jako odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opomenutého účastníka řízení. Pokud žalobkyně účastníkem řízení být měla, je tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí – stavebního povolení (žalobkyně by totiž byla zkrácena na svých právech účastníka řízení uvedených zejména v § 36 správního řádu). Pokud tímto účastníkem být neměla, je nutno odvolání zamítnout.“

26. V posuzovaném případě soud neshledal důvod, pro který by se měl od těchto závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem odchýlit. Soud s ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu tedy uzavírá, že v nyní projednávané věci měla být žádost žalobců o obnovu řízení ze dne 3. 10. 2018 podle svého obsahu posouzena jako odvolání opomenutého účastníka řízení. Pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Ustanovení správního řádu o řízení před správním orgánem následně porušil i žalovaný tím, že zjištěnou vadu řízení před správním orgánem I. stupně v odvolacím řízení odpovídajícím způsobem neodstranil.
27. Pro úplnost soud uvádí, že na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že se jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí zabývali otázkou účastenství žalobců ve stavebním řízení. Odvolání jako řádný opravný prostředek totiž představuje pro odvolatele zcela odlišný rozsah možných námitek oproti žádosti o obnovu řízení coby opravného prostředku mimořádného.
28. Vzhledem k tomu, že řízení před žalovaným bylo postiženo takovou vadou, která podstatným způsobem ovlivnila samotné napadené rozhodnutí, zdejší soud se nezabýval námitkami žalobců ohledně toho, zda mohli být rozhodnutím správních orgánů o žádosti o vydání stavebního povolení na stavbu předmětných mycích boxů přímo dotčeni na svých právech, zda měli být účastníky daného stavebního řízení, zda žalovaný porušil práva žalobců na spravedlivý proces, když namísto toho, aby zrušil prvostupňové rozhodnutí v daném případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze změnil, a zda řádně zjistil skutečný stav věci.
29. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný svým postupem, kdy nesprávně posoudil podání žalobců, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Proto soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Předmětné ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soudu zároveň umožnilo rozhodnout bez nařízení jednání, ačkoliv žalobci nařízení jednání požadovali. Soud byl současně se zrušením napadeného rozhodnutí nucen zrušit ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť zjištěnou vadou řízení bylo zatíženo i řízení před správním orgánem I. stupně.
30. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobci měli ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jim do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 18 729,20 Kč. Náhrada se skládá z částky 6 000 odpovídající zaplaceným dvěma soudními poplatky ve výši 3 000 Kč, z částky 9 920 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobců a) a b) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání návrhu - § 11 odst. 1 písm. d)] za každého z žalobců a) a b) snížené v souladu s § 12 odst. 4 citované vyhlášky o 20 % (tj. 4 960 Kč za jeden úkon, 9 920 Kč za 2
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úkony), z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 2 209,20 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Soud poznamenává, že při stanovení počtu režijních paušálů vycházel z toho, že i v případě, kdy právní zástupce zastupuje více osob a provede přitom úkon právní služby, jedná se stále pouze o jeden úkon, a přísluší mu tedy pouze jedna paušální náhrada (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 161/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2020, sp. zn. 29 ICdo 151/2018).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. prosince 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedou senátu Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobců: a) Ing. J. F., narozený dne X,
 b) O. F., narozená dne X,
 oba bytem X,
 oba zastoupení advokátem Mgr. Ing. Mgr. Jiřím Dostálem,
 sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
 sídlem velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. KUUK/145610/2019/UPS,,

takto:

Ve zkráceném znění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 68/2019-49, a v písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 68/2019-53, **se opravuje** výrok II. tak, že správně zní: „**Žalovaný je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 18 729,20 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. KUUK/145610/2019/UPS, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změněno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, stavebního úřadu, ze dne 30. 11. 2018, č. j. MELT/66831/2018/OŘ, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení zahájené dne 3. 10. 2018 na základě žádosti žalobců o obnovu řízení podle § 100 správního řádu na stavbu „Mycí boxy Litvínov, Horní Litvínov, Tyrše a Fügnera na pozemcích p. č. XA a p. č. XB v k. ú. X a pozemku p. č. X v k. ú. X“, povolenou rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018. Změna prvostupňového rozhodnutí provedená napadeným rozhodnutím spočívala v tom, že žalovaný podle § 100 odst. 6 správního řádu zamítl žádost žalobců na obnovu řízení ze dne 3. 10. 2018.
2. Krajský soud v Ústí nad Labem vyhlásil dne 14. 12. 2021 ve shora uvedené věci rozsudek, jímž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vadu řízení zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení. Ve zkráceném znění rozsudku ze dne 14. 12. 2019, č. j. 16 A 68/2019-49, který byl vyvěšen na úřední desce soudu, resp. rozsudkem ze dne 14. 12. 2019, č. j. 16 A 68/2019-53, který byl zaslán účastníkům řízení, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodl soud ve výroku II. tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 16 520 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

3. Podle ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
4. Z uvedených ustanovení vyplývá, že opravit rozsudek je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru, jako chyby v psaní a počtech, k nimž došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní nebo mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení rozhodnutí a která je každému zřejmá; zřejmost takové nesprávnosti je na první pohled patrná zejména z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, popř. i z jiných souvislostí.
5. Takové zřejmé nesprávnosti se Krajský soud v Ústí nad Labem dopustil při vyhotovení zkráceného znění rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 68/2019-49, a i v písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 68/2019-53, kdy ve výroku II. rozsudku namísto správné částky 18 729,20 Kč, nesprávně uvedl částku 16 520 Kč, bez přičtené částky odpovídající částce daně z přidané hodnoty, přestože jak vyplývá z odůvodnění rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 68/2019-53, zástupce žalobců, Mgr. Ing. Mgr. Jiří Dostál, je plátcem této daně. Zřejmost nesprávnosti tedy v projednávané věci vyplývá z vypracovaného odůvodnění rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 68/2019-53.
6. S ohledem na uvedené skutečnosti předseda senátu podle § 54 odst. 4 s. ř. s. výše popsanou zjevnou nesprávnost tímto usnesením opravil a uvedl výrok II. zkráceného znění rozsudku a písemného vyhotovení rozsudku do souladu s jeho odůvodněním.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nej**sou opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 12. ledna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.